Mizah

Yedi Eylülün Senei devriyesi:

Halk — Hamdolsun, buna da alıştık

FIKRALAR

Yıllar geçtikçe

Mişon, oğlunu karşısına almış, paylıyordu:

— Utanmıyor musun, Abraham? Şu elinin haline bak! Pislikten simsiyah olmuş...

Küçük Abraham babasının eline baktı:

— Seninki benimkinden pis, baba! dedi.

Mişon büsbütün kızdı:

— Elbettem benimki seninkinden pis olur! Bir benim yaşıma bak, bir senin yaşına!

Kurtuluş

Kemal Salih Sel, yanında bir ahbabı olduğu halde Sahaflar çarşısından geçiyorlar, eski kitapları karıştırıyorlardı. Müşterek tanıdıkları bir dosta tesadüf ettiler. Kemal Salihin yanındaki ahbabı bu dostu uzun zamandanberi görmemişti:

— Nerelerdesin, yahu? diye sordu. Ne var, ne yok?

Dost cevap verdi:

— Ne olacak! İyilik - sağlık. Hiç bir değişiklik yok! ,.

Kemal Salih lâfın alt tarafını getirdi:

— Yalnız, amcası ebedî istirahate kavuştu!

Ahbap üzüldü:

— Yok canım! Başın sağ olsun. Ne zaman öldü?

Sözü Kemal Salih Sel tamamladı:

— Hayır canım, dedi. Amcası ölmedi, yengesi öldü!

Tehlikeli yaş

Profesör Şekip Tunç, bir gazinoda bir kaç ahbabiyle beraber oturmuştu.

Hayatın göz açıp kapayıncaya kadar geçtiğinden, ömrün faniliğinden bahsediyorlardı. Biri:

— Evli bir adam için en tehlikeli yaş hangisidir, bilir misiniz? diye söze başladı.

Şekip Tunç onun sözünü kesti:

— Bilirim, dedi. Karısının yaşı!

Aksilik

Avni Meserretçioğlu bir dostuyla beraber Parkotelde oturuyorlardı. Yanlarına beraberce tanıdıkları biri geldi. Avni Meserretçioğlunun dostu, bu tanıdığa:

— Tebrik mi edeyim, başın mı sağ olsun diyeyim, bilmiyorum, birader, dedi. O milyoner amcan ölmüş, öyle mi?

Delikanlı mahzun mahzun başını salladı:

— Evet amma, bana bir şey bırakmamış.

— Ya? Demek seni unutmuş ha?

Avni Meserretçioğlu güldü:

— Hayır; dedi. Bilâkis, nasıl bir insan olduğunu hatırlamıştır!

Kızım sana söylüyorum...

En aşağı otuz senelik mazisi olan bir kadın tiyatro artistimiz, geçen gün, yıllardanberi resmini çektirdiği foto İsmail İnsel'e gelmiş, dert yanıyordu:

— Neden bilmem... Son fotoğraflarım eskiden sizde çektirdiğim resimlere hiç benzemiyor...

İsmail İnsel başını salladı:

— Ne yaparsınız, hanımefendi, dedi. Seneler geçiyor... Makinem ihtiyarladı...

Aşinalık

Sonbaharın yaklaştığını haber veren yağmurlu bir gece, odaya kapanmışlar, vakit geçirmiye çalışıyorlardı. Erkeklerden biri:

— Haydi bir oyun oynıyalım, dedi. Ben gayet eğlenceli bir oyun biliyorum. Kadınlar gözlerini bağlıyacaklar. Erkekler sıra ile gelip yanlarında duracaklar, bir şey söyliyecekler. Kim olduğunu bilemeyeni öpecekler...

Kadınlardan biri boş bulundu:

— Kolay! dedi. O zaman derhal tanırız...

Kokusundan belli

Yaşı altmışa yaklaştığı halde henüz dinçliğini muhafaza eden bir kadın, arkadaşlarına:

— Size bir şey söyliyeyim mi? dedi. Hâlen gençliğimi muhafaza edişimin bir sırrı vardır: Her gün sarmısak yerim...

Oradakilerden biri:

— Allah Allah! dedi. Bunu sen sır mı zannediyorsun? Sarmısak **yediğini hepimiz biliyoruz...**

Hata

Şevket Mocan, Lidoya gitmiş, bir dostuna rastgelmişti. Beraberce plâjın gazinosuna oturdular. Kenarda yanan kadınlara bakmağa başladılar. Şevket Mocan bir aralık, arkadaşına döndü:

— Şu yeşil mayolu, sarı şapkalı kadına bak! dedi. Ne çirkin şey o öyle!

Arkadaşı:

— Bilirim, dedi. Benim karım.

Şevket Mocan biraz bozulmuştu:

— Affedersin, dedi. Hatâ ettim...

Arkadaşı itiraz etti:

— Hayır, hayır, dedi. Sen haklısın, hatâyı vaktiyle ben ettim!

Gaf

Genç kız, uzun müddettenberi kendisini seven, peşinden ayrılmıyan delikanlının izdivaç teklifini reddetmek zorunda kalmıştı. Çünkü kalbi bir türlü ısınamamıştı. Yalnız, ona acımıyor da değildi. Teselli etmek istedi:

— Üzülme, dostum. Çok geçmeden beni unutursun... Güzel bir kız alırsın...

Âşık delikanlı hemen itiraz etti:

— Hayır, ben güzel bir kız istemiyorum, seni istiyorum!

Gülmemek kabil mi?

Karısiyle sokağa çıkmıştı. Bir aralık, onu kıskandırmak istiyerek:

— Gördün mü? diye sordu. Demin yanımdan geçen kadın bana gülümsedi...

Karısı dudak büktü:

— Pöh! O bir şey mi? dedi. Ben seni ilk gördüğüm gün yüzüne bakınca kahkaha ile gülmüştüm!.

Ebedi hatıra

Sevgilisiyle arası bozulmuş, ayrılmıştı. Ağzını bıçak açmıyordu. Arkadaşlarından biri:

— Merak etme, dedi. Zamanla unutursun...

Kederli delikanlı:

— İmkânı yok! diye sızlandı. İmkânı yok unutmam... Ömrümün sonuna kadar her zaman hatırlayacağım...

— Ya? Demek bu kadar çok seviyorsun ha?

— Hayır, ondan değil... Yalnız, ona taksitle o kadar çok hediye aldım ki!.

Acı buse

Daireye yüzü, gözü mosmor bir halde geldi.

Arkadaşları:

— Geçmiş olsun, dediler. Ne oldu?

Adam:

— Karımın yüzünden, diye cevap verdi.

— Vah vah! Sebep?

— Öptüm diye ...

Şaşırmışlardı:

— Demek, öptün diye, karın tokat attı ha?

— Evet, hizmetçi kızın yüzünden.

SAYI: 61 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 5 EYLÜL 1947

Mizah

Sahibi: RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon: 20715

o CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI o

YETER !

Merhum hoca Nasreddin efendimiz hazretlerine devrin ricali tarafından şu vazife verilmiş:

Kürdistana gidecek, isyan eden Kürt aşiretlerini bulacak, onlara vaz ü nasihat edecek ve yola getirecek!

Hoca merhum, bu güç ve mühim vazifeyi kabullenmiş, mollasını da yanına almış, yola düzülmüş... Az gitmişler, uz gitmişler, nihayet Kürt aşiretlerini bulmuşlar. Aşiret reisleri, hocayla mollanın etrafını çevirmişler, başlamışlar kürtçe konuşmağa:

— Aveteçiye!

Hoca kürtçe bilmiyor ki... O da başlamış türkçe konuşmağa:

— Yapmayın, etmeyin, devlete karşı gelmeyin!

Fakat, her seferinde de kürtlerden aldığı cevap şu:

— Nizanem!

Onlar, kendi dilince, hoca kendi dilince karşılıklı konuşmuşlar, konuşmuşlar, fakat bir türlü anlaşmak kabil olmamış. Kan, ter içerisinde kalan hoca bir aralık — affedersiniz — şöyle sesli bir zarta koyuvermiş.. Az sonra da, aşiret reislerinin yanlarından ayrılmışlar.

Bir aralık molla:

— Yahu, hoca efendi, demiş. Adamların yanında bir ses çıkardın, pek ayıp oldu!

Hoca, mutat sevimliliğiyle gülümsemiş:

— Yok canım, demiş. Sen mübalâğa ediyorsun.. Herifler bir saat içinde ağzımdan çıkanı anlamadılar, bunu nereden anlıyacaklar!

7 Eylûl Kararlarının isabetsizliği gün gibi âşikârken, hâlâ onu methedenleri gördükçe, yukarıdaki fıkrayı hatırlamamak mümkün değil.

Halk her gün bir parça daha geçim darlığına düşerken, onun karşısına geçip:

— Bu 7 Eylûl Kararı olmasaydı, sen o zaman görürdün!

Gibi lâflar etmek, onu maytaba almaktan başka bir şey değildir.

Lâf anlayan beri gelsin!

Mizahçı

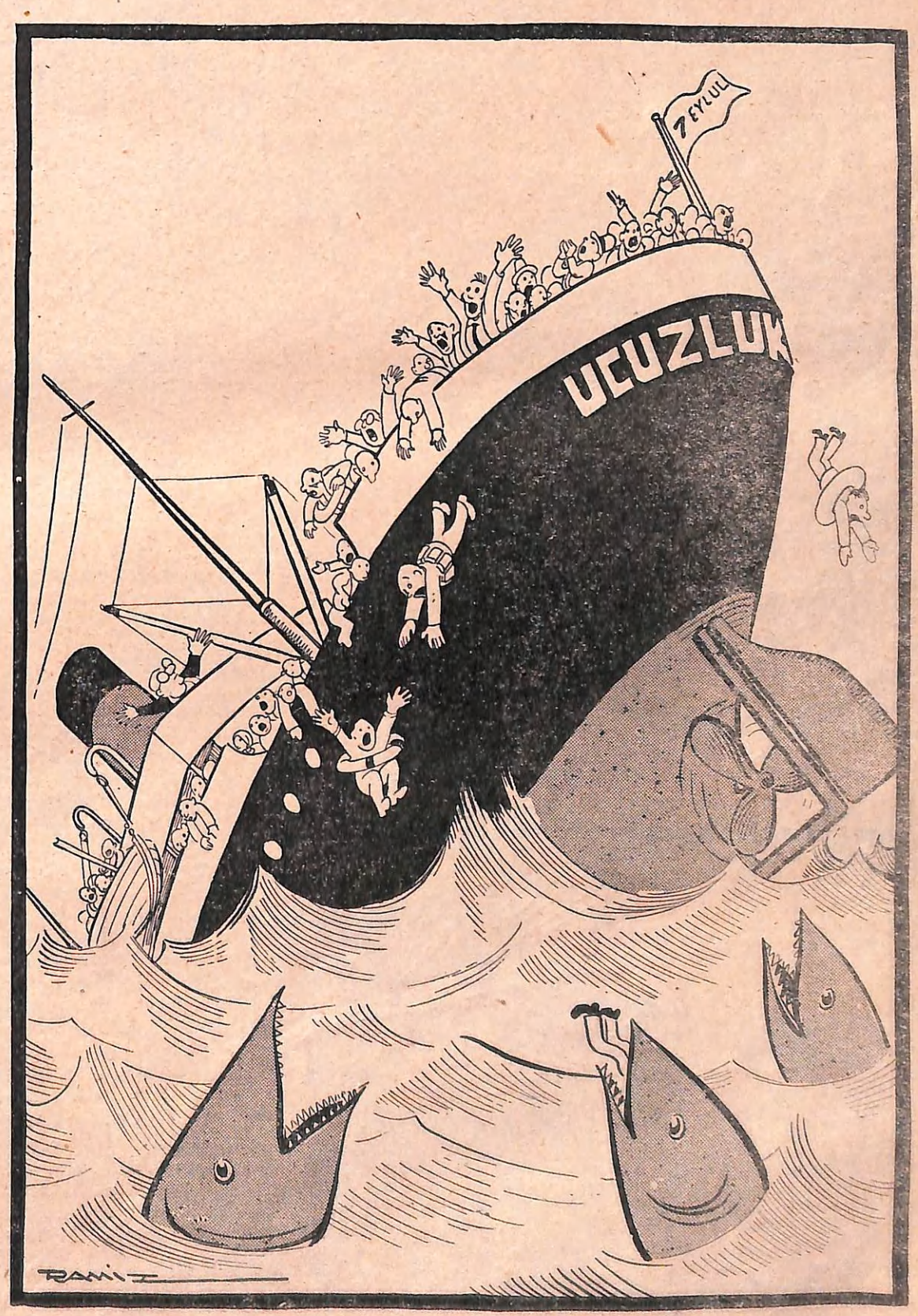

7 EYLÜL 1946 da:

Bir çok kurbanlar verdiğimiz ikinci (Refah) faciası!

ZURNADA PEŞREV

Duâhan Olalım!

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

Evet her şeyi ona, 7 Eylûle, 7 Eylûl kararlarına medyunuz. Ya, o, olmasaydı, bu karar alınmasaydı halimiz nice olur, bizler neler yapar, ömrümüzün arta kalanını hangi işle, hangi düşünceyle, hangi vesileyle geçirebilirdik?

Hay düşüneni de, bu karara sey vereni de Cenab-ı kadirülmevlâ aziz etsin, leziz etsin, bilhassa bu dünyayı fânide ömrünü mezid etsin, ebed müddet etsin! Var olsunlar, berhüdar olsunlar, dünya durdukça dursunlar!

Neydi efendim, bundan evvelki halimiz? Ne o? Ekmek mi? kilosu on kuruşa.. Allah Allah! Ayda iki yüz lira kazanan adam bir ekmeğe on kuruş verirse, ondan ne beklenir? Elbette her şeyi: «Adam olur» una bağlar, sırt üstü yatar ve keyfine bakmağa başlar.

Halbuki; ekmeği şöyle bir otuza çıkarmalı da, o zaman görmeli ondaki avcı saçması yemiş tavşan halini! Vallahi, insan koşarken arkasından sapan taşı yetiştirilmiyor...

Neeee! Bir kupon İngiliz kumaşından elbise, dikişiyle beraber altmış beş liraya mı çıkıyor? Böyle şey mi olur yahu? Bunu iki yüz elliye, üç yüze, üç yüz elliye yaptırtmanın çarelerini aramak lâzım ki: Millet, setr-i avretin ne demek olduğunu öğrensin, kadrini, kıymetini anlasın!.

Makine mi, kâğıt mı, penisilin, kinin mi, memleketin ihtiyacı olan malzeme mi getiriliyor? Ucuza mı? Aman Allah! Sen aklımı, idrakimi muhafaza buyur... Hiç böyle şey mi olur? Buna nasıl göz yumulur? Acele etmeli, vakit kaybetmemeli, hemen parayı ayarlamalı, gümrüklere zam yapmalı, beş kuruşluk malı beş yüz kuruşa, beş bin kuruşa aldırtmanın imkânını, zeminini hazırlamalı ki: Millet, eline geçen malzemeye hor gözle bakmasın, onu hoyratça kullanmasın; penisilin almak için yorganını, kinin bulmak için günlük nafakasını vermeği öğrensin! Elbette ki bir talebe yüz paraya defter alırsa, sahifelerine eciş, bücüş resimler yapar, karalar, kirletir. Halbuki yirmi kuruşa, otuz kuruşa, elli kuruşa defter satılacak olursa, böyle bir şeye yeltenmek haddi mi?! Hangi aile reisi, hangi baba çocuğuna öyle gün aşırı değil, haftada bir defter almak cüretinde bulunabilir? Böyle ziyankâr bir yavruya sahip olanlar, nihayet bir dayanır, iki dayanırlır; sonunda bacaklarından tuttukları gibi, pas diye paralarlar!

Kırk kuruşa dermason fasulyesi, yirmi sekiz kuruşa şeker, yüz yirmiye tereyağ, seksene et nerede görülmüş, hangi memlekette satılmıştır? Bunlara üç misli, dört misli, beş misli zamlar yaptıracak tedbirlere başvurmalıdır ki: Millet, her şeyden bol bol alamamalı; öyle her canı istediği yemeği, tatlıyı yaptırıp midesine indirerek semen peyda etmemeli, iri yarı, koca göbekli, katmerli gerdanlı olmamalıdır... Malûmu âliniz, şişmanlık sıhhate muzırdır. Öyle:

— Bir dirhem et, bin ayıp örter!

Lâfına katiyyen inanmamalıdır. Bunu söyleyenler haltetmişler, affedersiniz, başlarından büyük nesne yemişlerdir!

Ayyy! Bir insan, kazandığı parayla bütçe yapabiliyor, geçinebiliyor; merde, namerde muhtaç mı olmuyor? Hayret, sad hezar hayret! Duyulmuş, işitilmiş şey değil... Dakika fevt etmemeli, paranın kıymetini düşürmeli, dün rahat rahat, bey gibi yaşıyanları şaşkına döndürmeli, ellerini böğürlerinde bırakmalıdır. Bu suretle, geçim kaygısına düşen millet, zekâsını kullanmak, onu daima uyanık bulundurmak mecburiyetinde kalır. Bakar ki, eline geçen parayla yaşamak imkânı yoktur, başlar Alinin küllâhını Veliye giydirmek için çareler aramağa... Bu suretle, şu fanî dünyada hiç yoktan yaşamanın sırrını, tılsımını, ilmini öğrenir. Neticede de, millî zekâ, bir dehâ mertebesine yükselir ve bununla da bütün milletçe iftihar ederiz!

İşte bütün bu hayalleri hakikat haline sokan 7 Eylûl kararlarına medyun olmalı, bir yeyip bin şükretmeliyiz.

Allah, bu kararı alanlara dert yüzü göstermesin, onları her iki cihanda aziz etsin... İnşallah bir fırsatını bulur da unutulmamaları, unutturulmamaları için her birinin dört ayrı pozda tunç veya mermer heykellerini yaptırır, yurdun dört köşesine diker ,hepsini ebedileştirir, Allah ecelden aman verirse, gelecek nesillere birer timsali vükelâ olarak bırakırız!.

— İşte Yedi Eylûlün tesir etmediği adamlardan biri...
— Necidir?
— Kararcılardandır!

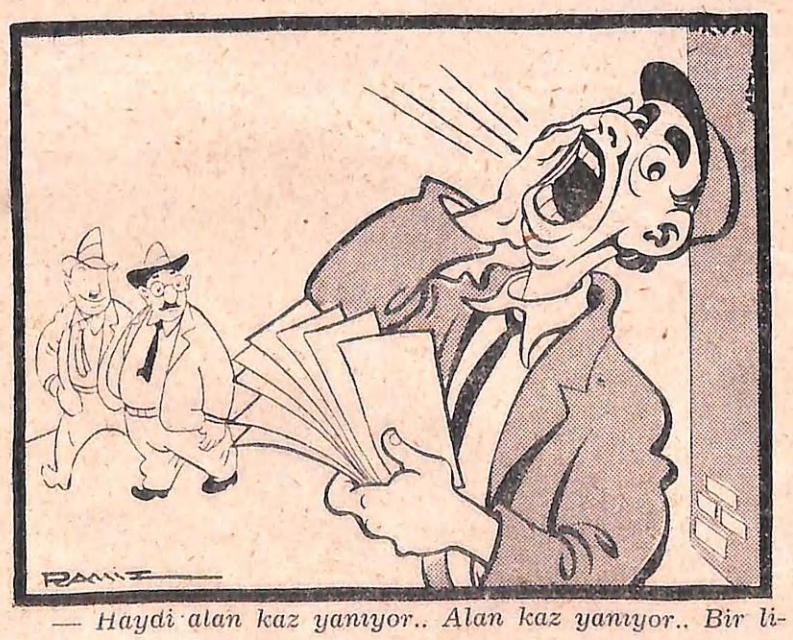

— Haydi alan kaz yanıyor.. Alan kaz yanıyor.. Bir liraya eşya piyangosu...
— Eşya piyangoları da moda oldu.
— Hayır, moda değil, Yedi Eylûl Kararnamesinden sonra eşya alabilmek talih, kısmet işi oldu da ondan!

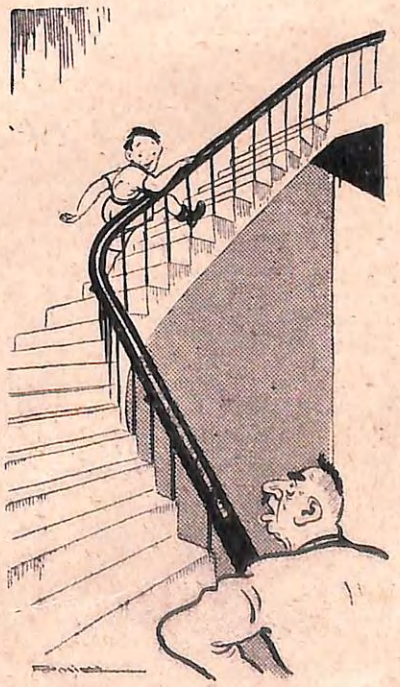

Baba — Yedi Eylûlden sonra çıkan mallar gibi çıkıyorsun.
— Tabii baba, ben de malın gözüyüm!

— Ayın Destanı —

7 Eylül Yıldönümü

Bugün yıl dönümü 7 Eylûlün,
Düşünse gerektir pîri, civanı;
Cihanda misli yok bu tahammülün;
Boşuna döğmüşüz bir yıl havanı.

✶

Bugün bir tutuyor, usta acemi,
7 Eylûl ile 10 muharremi;
Birinde susuzluk yakar âlemi,
Birinde kavurur kıtlık ihvanı.

✶

Biraz yükselince memur maaşı
Maişet şahlanıp kaldırdı başı;
Kaldı bir artmıyan kadının yaşı,
Bir de gül fidesi, lâle sovanı.

✶

Gerçi ayarlandı dolarla lira,
Fakat denk olmuyor aylıkla kira;
Evi kiralıyan eder iştira,
Üstelik camı yok, akar tavanı.

✶

Der ki üstâdımız Köprülüzade:
Oluruz gussadan, gamdan âzâde;
Şu baskı ortadan kalksın da sâde,
Yol alsın hürriyet tahtı revânı.

✶

Demişti, yine der Adnan Menderes:
Almıyor köylüler rahat bir nefes;
Çalışır arılar misâli herkes,
Nedense bir türlü dolmaz kovanı.

✶

Emin Sazak der ki: Şaştım Pekere;
Bu karar yarar mı, sormaz bir kere;
Ucuzluk verdiler biraz şekere,
Kat kat ağırlaştı gıdâ kervanı.

✶

Abidin Potoğlu der ki: Ya amca,
Zarardır bu karar benim kafamca;
Nâmımız geçse de haşhaş, susamca
Buğdayın okunmaz oldu ünvanı.

✶

Hüseyin Bingül der: Âbidin dayı,
Su gibi, sel gibi akıyor sayı;
Beziğin vidosu geçti lirayı,
Kuruşu boyladı briç puvanı.

✶

Deli Ozan der ki: Bir yıldan beri
Arttı gönlümün de aşkı, kederi;
Kanatlı bir güle benzer o peri,
Ne bağ, bahçe tanır, ne bahçivanı.

Deli Ozan

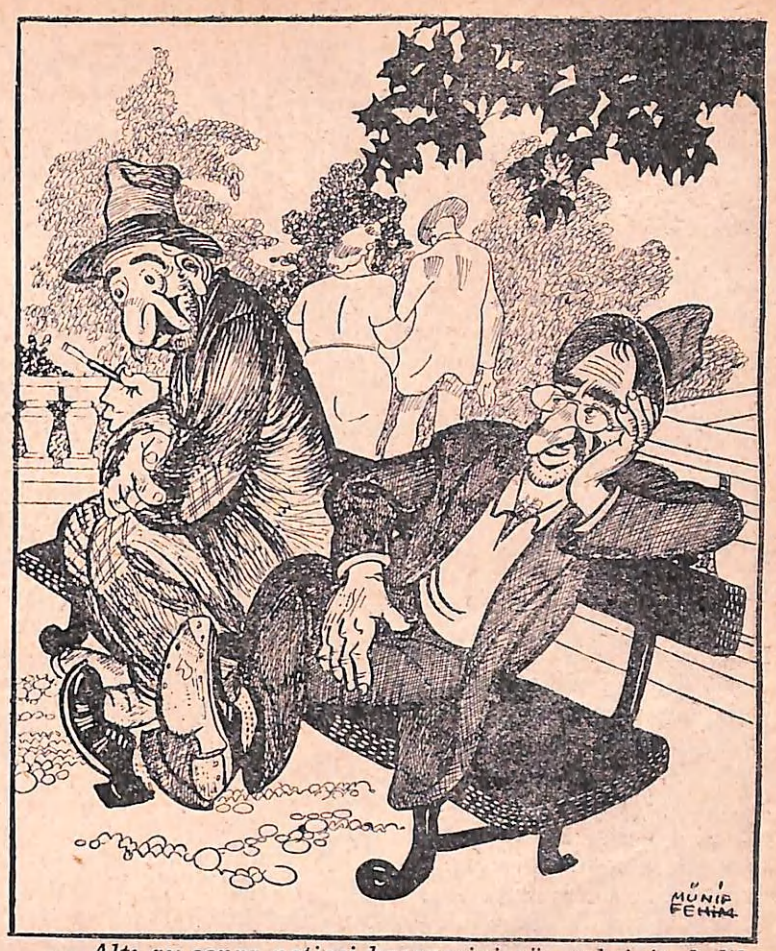

— Altı ay sonra neticei hasenesini göreceksiniz dediler, senesi oldu, şu Yedi Eylûlden bir şey anlayamadık.
— (İntizar) dan başka çare yok!

Kadın — Yeni yaptığım lâstik korse vücudümü bir türlü sıkmadı...

Erkek — Yedi Eylûl Kararnamesinden yapsaydın, sıkışmak şöyle dursun nefes bile alamazdın!

7 Eylül Usturası

KAPI KULU

Şu mübarek 7 Eylûl, hepimizi öyle bir içten sardı ki; ne tarafa baksak ona rastlıyor, ondan bahsediyoruz, sevgilimi bile ona beneztiyorum: Biraz vefasız, biraz ele avuca sığan cinsinden değil amma, varsın olsun, sevgili değil mi?

Zahir uğurundan, kademinden istifade ederiz diye Berberler Cemiyeti de 7 Eylûlde bir müsabaka yapacaklar, eli işe en çok yatan berberi aralarından seçecekler, Avrupalara göndereceklermiş. Ooh, gel keyfim gel!

Bu haberi okuyunca, mübarek senei devriyesini kutladığımız 7 Eylûl cenaplarının geldiği gündenberi, bizden neler tıraş ettiğini ihtiyarsız olarak düşündüm.

Meselâ yüzümüzdeki salkım saçak neşeyi öyle bir tıraş etti ki; hepimiz asık suratlı, abûsülvech kimseler olduk da adama döndük. Değil mi efendim, neydi o, yılışık, sırıtkan yüzlerimiz? Kimimiz, maskara görmüş gibi gülüyor, kimimiz gıdıklanmış gibi olduğumuz yerde kıkırdıyor; vara, yoğa kahkahayı basıyorduk. Hah şöyle... As yüzünü de otur aşağı bakalım!

Sonra çoğumuzdan utanmayı, arlanmayı kökünden kesti, attı, mükemmel bir sinek kaydı tıraş etti. Eskiden alacaklımıza rastgeleceğiz diye onun bulunması ihtimali olan semtlere bile uğramaz, tesadüfen karşılaşsak, türlü diller döker, özürler diler, meselâ:

— Merak etme, derdik. İnşallah gelecek çarşambaya borcumu vereceğim!

Vâkıa, o, çıkmaz ayın son çarşambasında da paracıklarını geri alamazdı amma, biz onun gönlünü alırdık ya!.

Şimdi böyle mi? Alacaklıya rastgelir gelmez, hemen suratımızı asıyor, kaşlarımızı çatıyor, bangır bangır bağırıyor:

— Ne yapalım be adam? diyoruz. Canımızı alacak değilsin ya! Hangi taş daha sertse git başını ona vur!.

Terziye uğrayıp elbise ısmarlama illetini tıraş etti: Lehülhamd bu hastalıktan kurtulduk, pir ü pâk olduk!

Öyle, yalancı milyonerler gibi taksiye kurulma sefahatini adam akıllı tıraş etti: Şayet pek müstacel işimiz olmazsa tramvayın, otobüsün bile yüzüne bakmıyor, yayan, tıpış tıpış gideceğimiz yere gidiyoruz!.

Öyle bol bol içki içmek derdini dibinden tıraş etti. Neydi o eski halimiz? Vallahi neredeyse hepimiz alkolik olacak, işin içinden çıkacaktık! Bereket 7 Eylûle. Onun sayesinde sıhhatimize kavuştuk...

Evlerde iki türlü pişen yemeklerin birini tıraş etti de, mide fesadına uğramaktan kurtulduk!

Daha neleri, neleri tıraş etmedi ki... Misafir çağırma, ikram etme huyumuzu tıraş etti.

Haftada iki defa yıkanma itiyadımızı tıraş etti, şimdi on beş günde bir hamama kidebilirsek halimize şükrediyoruz.

Bazılarımızdan sinema, tiyatro, saz, bar gibi illetlerimizi öylesine kesti ki: bir daha çıkmasına imkân kalmadı!.

Düşündükçe hayretten hayrete garkoluyor ve kendi kendime şöyle diyorum:

— Hey bre!!! Ne keskinmiş şu 7 Eylûl usturası. Hani biraz daha gayret etse, hepimizi ütülenmiş kaza benzetecek, cascavlak bırakacakmış!.

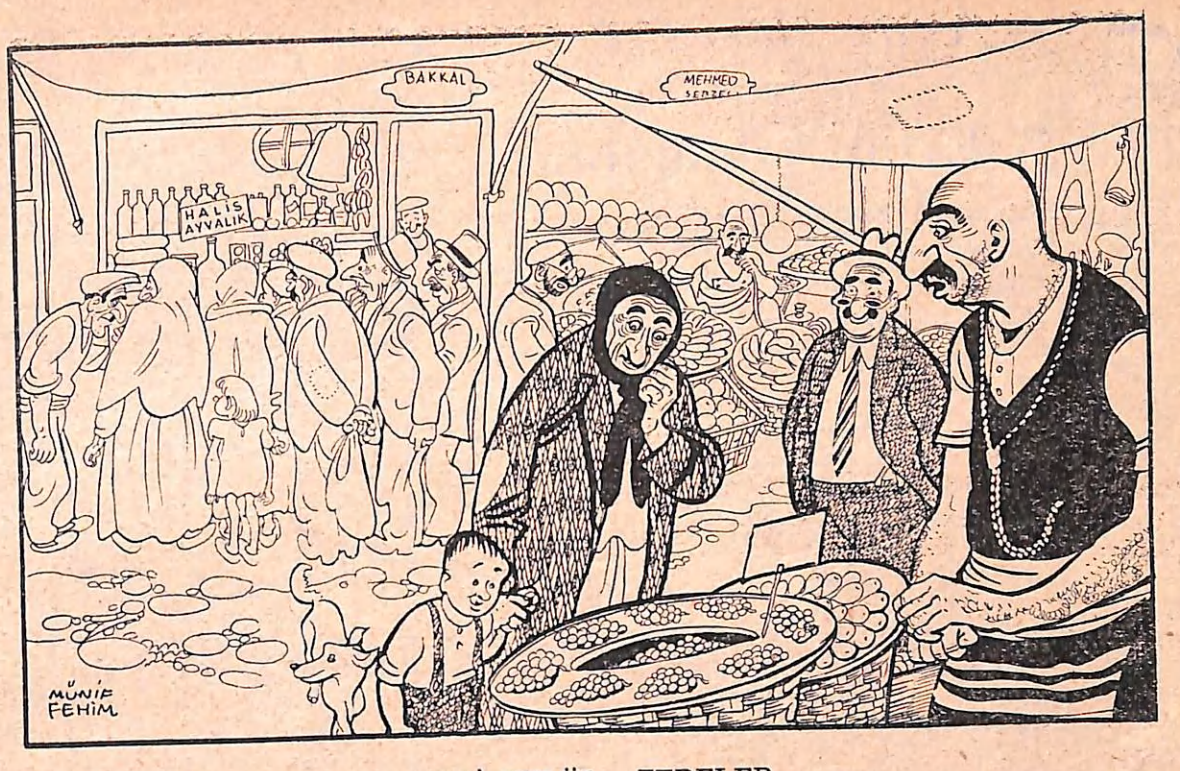

YEDİ EYLÜL ZEDELER

— Büyük hanım bir saattir küfenin başından ayrılmıyorsun, burası Galatasaray resim sergisi değil.

— Evlâdım, çocuğa hayat bilgisi dersi veriyorum... Parası olanların yedikleri şeyleri öğrensin diye pazarı dolaştırıyorum!

— Yedi Eylûl günü mutlaka evlenelim diye tutturdu.
— Bu kadar ısrarına sebep ne imiş?
— Çocuğumuzun ikiz olmasını istiyor da!

— Çocuğa imtihanda (Eylûl) ü sormuşlar, sen bilirsin, bu bir roman mıdır?
— Evet, kitabı ise romandır. Kararnamesi ise masaldır!

Betarz-ı Kudemâ

o

Gerek

Bâğa ezhâr gerek, bülbüle gülzar gerek
Şeyha tesbih-ü asâ, rahibe zünnar gerek

Hüsn-ü ân ehline naz, aşık-ı didara niyaz
Meye meyhane ve meyhaneye meyhâr gerek

Az gelir şimdi terazû, yedi eylûlcülerin
Azm-ü ısrarını veznetmeğe kantâr gerek

(Yaptık, ettik) diye lâf etmede amma (Dayı) Bey
İftihar etmek için ortada âsar gerek

Muktazidir iki değnek (Yücel) in koltuğuna
Baba (Ken'an) a da bir (nafe-i tâtâr) gerek (*)

Para hıfzetmek için mir-i (Fuad Ağralı) ya
Bir muazzam depo, ya bir koca ambâr gerek

Bir heca şairi vardır, adı: (Behcet Çağlar)
Ona zannımca benim çember-i devvar gerek

Mir-i (Yahya) ya ne lâzım der isen söyliyeyim:
Bir sebû mey ile bir sâki-i sehhar gerek

Yine biçare demokratlara sabr-ı (Eyyub)
(Fırka-i halk) a da birkaç kutu havyâr gerek

Diyecektim şu bizim Hazreti (Hamdullah) a:
Bir yeşil cübbe ve bir tane de destar gerek

Sonra döndüm bu sözümden, duyarak son sözünü
Dedim: elhak ona bir seyf-i şererbar gerek

(Şal) değil, şimdi ipek bir halı lâyık (Erim) e
(Falih) i asra dahi bir yeni şalvâr gerek

Şu (Tirîdoğlu) denen zate de bundan sonra
Bir demet mûm ile bir beyt-i havadar gerek

Okumak güç iki yüz satrı aşan başyazıyı
Bu mühim noktayı (Yalman) Beye ihbar gerek

Tutarız hep yedi yıldanberi savm-ı Davud
Artık ey (Âtıf İnan) bizlere iftar gerek

Ne gerektir aceba (Râsıd) a derlerse, derim:
Ona bir yâr, fakat yâr-i vefakâr gerek

(*) Nafe-i tatar = bir nevi makbul kürk.

Erkek — Sana büyük bir refah temin edeceğim, seni ummadığın saadetlere kavuşturacağım; velhasıl seni bahtiyar etmek için çalışacağım..

Kız — Rica ederim doğru söyle, ilânı aşk mı ediyorsun yoksa Yedi Eylûl kararnamesini mi okuyorsun?!

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

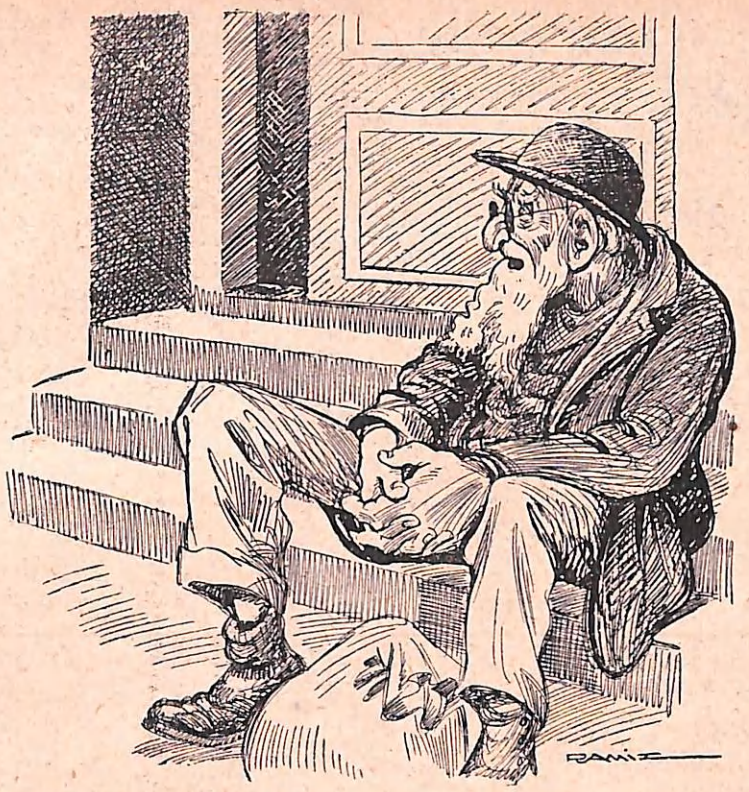

Eskici — Yedi Eylûl Kararından sonra çarşı, pazar nurlanacak dedilerdi, çok doğru; Bitpazarına nur yağmıya başladı!.

YEDİLER

Günlerden uğur, rakamlardan hayır bekleyenler vardır. Meselâ 3 rakamına sembolik mâna verilir. 7 ile 9 da öyledir.

Ben tecrübe etmemiştim amma, 7 nin bir uğurluca sayı olduğu bir sene evvel bugün kendini gösterdi.

Meğer paramızın ayarı bozulmuşmuş. Bir takım derin mütehassıslar başbaşa verdiler, civatalarını sıkıştırıp somunlarını yerleştirdiler, anahtarını çevirip zembereğini kurdular, ayarı düzeliverdi.

Bu mucize olduğu gün, Eylûlün yedisi idi.

O gün bugündür, para sıkıntısından kurtulduk. Ayarı düzelince işleyişindeki sürat arttı, sel gibi akıp gidiyor mübarek.

Ayarı bozulan paramızla, piyasadaki mallar arasında o ne aykırılıkmış meğer! Acaba alayım mı, almıyayım mı diye o ne tereddütlermiş!.

Ayar düzelir düzelmez, malların ne karaborsa «matahı» densiz şeyler olduğunu anladık... Artık tereddüde mahal kalmadı. Almayıveririz vesselâm. Tıkır tıkır işleyen ayarlı paramız da cebimizde, burun kıvırıp geçiyoruz.

Ne rahat şeymiş bu ayarlı para! Hiç bir faydası olmasa bile, piyasamızın ne kadar ayarsız olduğunu şıpın işi meydana çıkarıverdi.

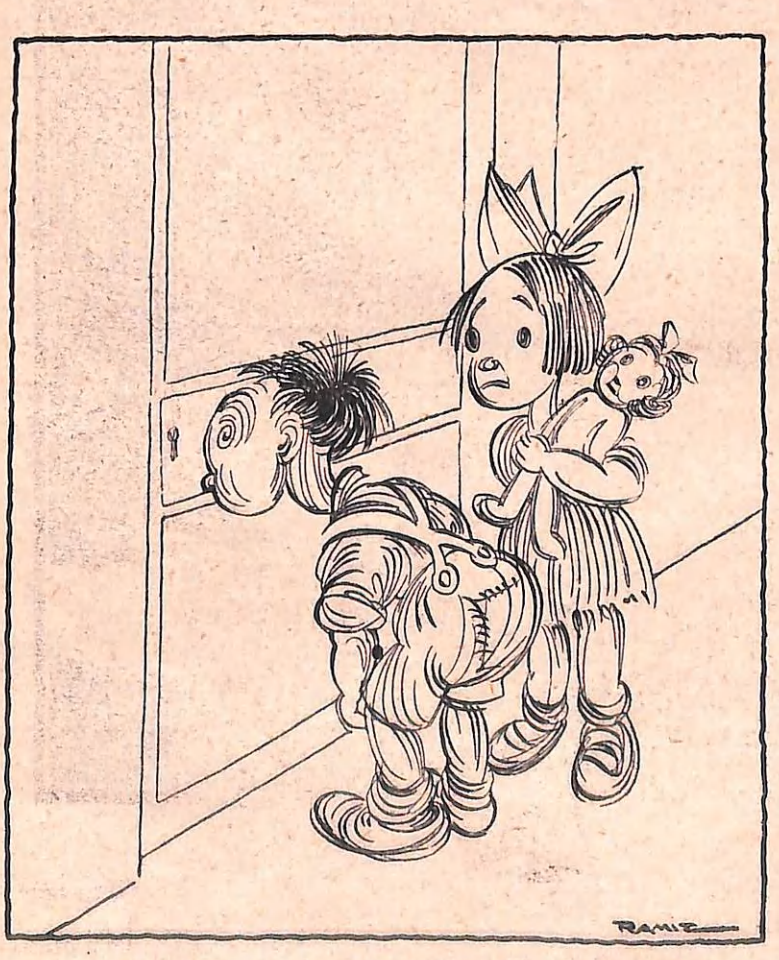

— Haydi içeri girelim de babamdan bir haftalık daha isteyelim..

— Verir mi?

— Elbette, bugün Yedi Eylûl deriz sesini bile çıkaramaz!

İşte şimdi, o mes'ut 7 Eylûlün birinci yıldönümündeyiz. Nice yıllara diye cümleyi tebrik edesim geliyor.

VARAN İKİ

Piyasadaki boğucu tazyikin dağılmasiyle rahatça «hava» almağa başladığımız mesut günün yıldönümünü acaba nasıl kutlasak şaniyle mütenasip olur diye düşündüm. Bilmem ki şu programı beğenecek misiniz:

Bütün vatandaşlar hep bir araya toplanıp, yedisinden yetmişine kadar, yedi gün yedi gece şenlik yapalım; başlarımıza yedi dağ çiçeği takınıp ellerimizde yedi kollu şamdanlarla fener alayları tertip edelim.

C. H. P. nin «yeddi tûlâ» sahibi vecize üstatlarına yedi Eylûl vecizeleri söyletip, yedi metre eninde, yedi metre boyunda patiskalara yazarak sokaklara gerelim.

Bu vecizelerden hariç bir tane, meselâ «Yedi Eylûl kararları yedi derde devâdır» vecizesiyle, bütün İstanbul camilerine mahya kurduralım.

İstanbulun yedi tepesine yedi yüz yetmiş yedi tane hoparlör yerleştirip, yedi iklimden dört bucağa «söylev» ler verelim.

Yedi dakikalık bir sükût vakfesi yapıp, arkasından «söz gümüşse, sükût altındır!» dedikten sonra, yedi kere «Şa şa şa...» diye bağıralım.

Feridun Fazıl Tülbentçi'nin «Geçmişte bugün» ünü, yediye yirmi kaladan yediye kadar bu mevzua ayırtalım, yedi göbek evvelinden bugüne kadar hiç bir neslin görmediği, bugünden yedi göbek ilerisine kadar hiç bir neslin de göremiyeceği Yedi Eylûl harikasını, yedi kere yedi kırk dokuz edercesine isbata uğraşalım.

Yedi Eylûl kararlarının uzun ömürlü olmaları, bizi eriştirdikleri şu refahımızın devam etmesi için, milletçe, üçlere, yedilere, kırklara mum, Ethem dedeye yedi tane göbek adak adayalım. Yedi dükkân süprüntüsü ile tütsülenelim de yedi kat el, saadetimize parmak ısırsın.

VARAN ÜÇ

Şu Yedi Eylûlü, bir de esnafa sorayım, dedim. Vaktim olmadığı için, ancak, hazır cevap bir iki tanıdığımın dükkânına uğrayabildim.

Zahir, bugün hep rakamla konuşmak kısmetmiş. Onların bana verdikleri cevaplar da, iskambil oynar gibi hep yedili.

Balıkçı Takfura sordum. «Biz onun adını da değiştirdik, Yedi Eylûl yerine yedi dokuz diyoruz» dedi. Niçin, dedim. «Beşiktaş muhafızı Hasan Paşaya rahmet okuttu da onun için» cevabını verdi.

Köşedeki manav «Ona Yedi Eylûl demezler, yedi belâ derler beyim, söyletme beni» dedi.

Eğinli kasap, elindeki satırı bıraktı, kafasındaki yağlı takkeyi bir ileri, bir geri itti, tâ burnumun dibine kadar sokuldu. Yedili iki üç vecize de o söyledi:

— Yedi Eylûlü, kimi yedi kat yerin dibine geçiriyor, kimi yedi kat göklere çıkartıyor. Adamına göre, o da haklı, öteki de. Bana sorarsan, bu Yedi Eylûl bize bir Allah vergisi. Kalkacakmış diyorlar. Allah yedisinde verdiğini sekizinde almaz. Sakın inanma beyim.

— Elbisenizin sırtını neden bu kadar açık yaptırıyorsunuz?

— Kumaş tüccarları sırtımdan zengin olmasın diye!

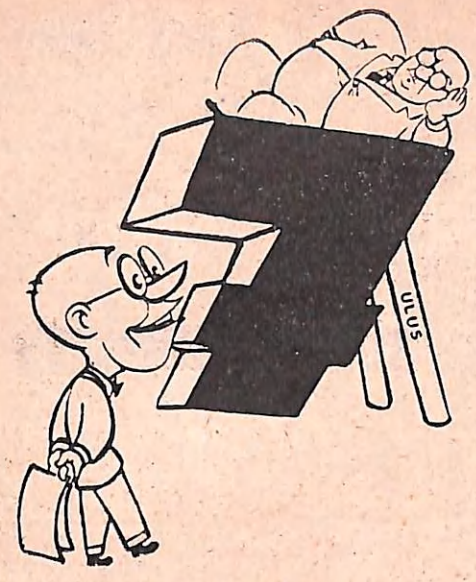

Çömez — Yedi Eylûl vaziyeti nasıl?.

Başbakan — Biz vaziyetten eminiz!.

Çömezin Röportajları:

61

7 Eylül Hakkında:

O

Çizen: RAMİZ

Çömez — Yedi Eylûlden beri bir şey çıkmadı?

Bakan — Bekle on, on beş sene sonra semeresi görülecek!

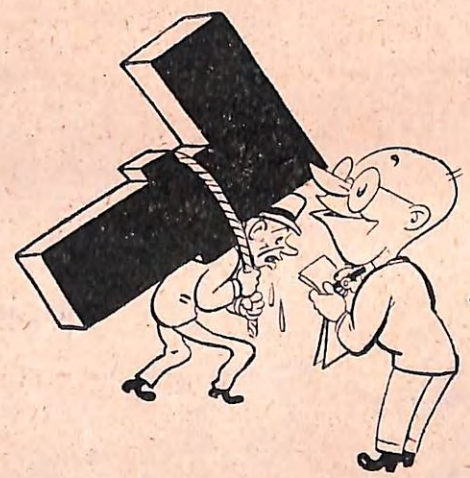

Çömez — Yedi Eylûl Kararnamesi gidecek mi dersin?

Halk — Allah ne verir de kul götürmez!

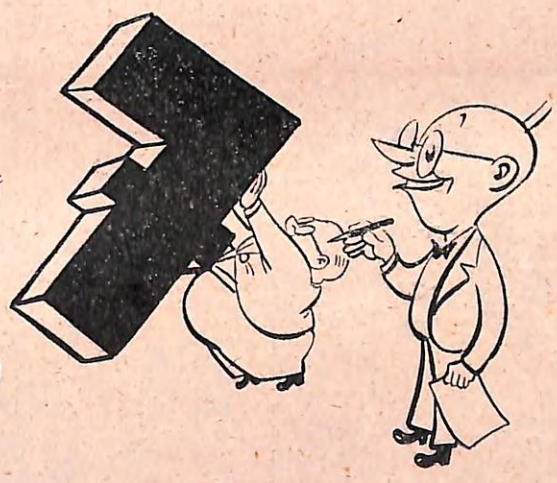

Çömez — Halk bu Yedi Eylûle dayanabilecek mi?

Kararcılar — Halkı bilmem, düşmesin diye biz dayanıyoruz!

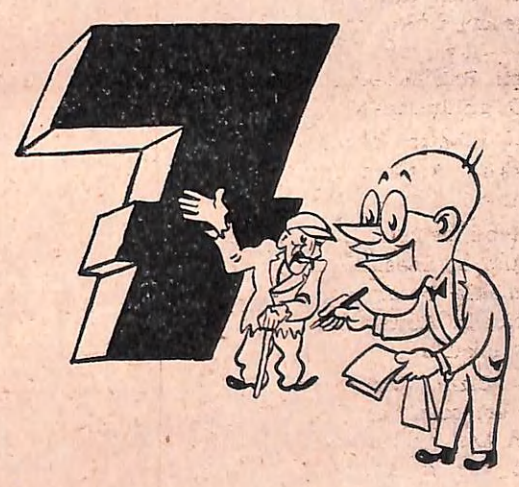

Çömez — Sence şu Yedi Eylûl nedir?

Fakir fıkara — Kara bir yazıdır!

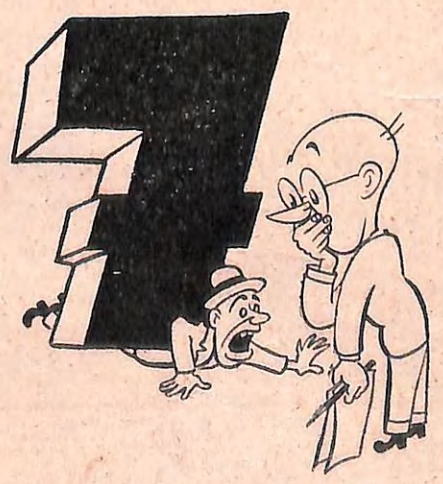

Çömez — Yedi Eylûl söyledikleri kadar ağır mıdır?

Aylıkçı — Hayır, henüz nefes alabiliyoruz!

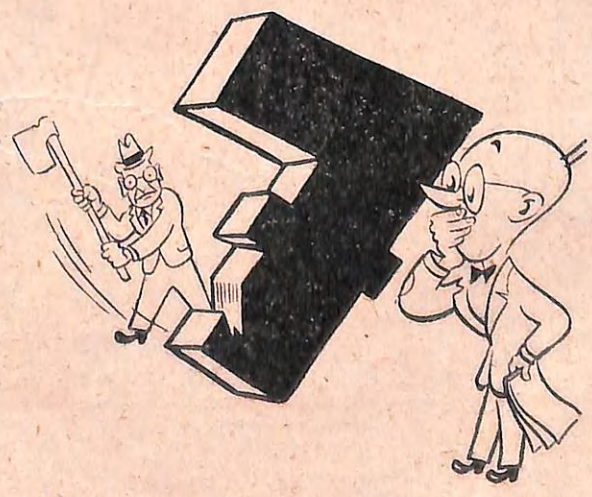

Çömez — Sizin için baltayı taşa vuruyor diyorlar.

Muhalif — Evet, bu sefer cehennem taşına vuruyoruz!.

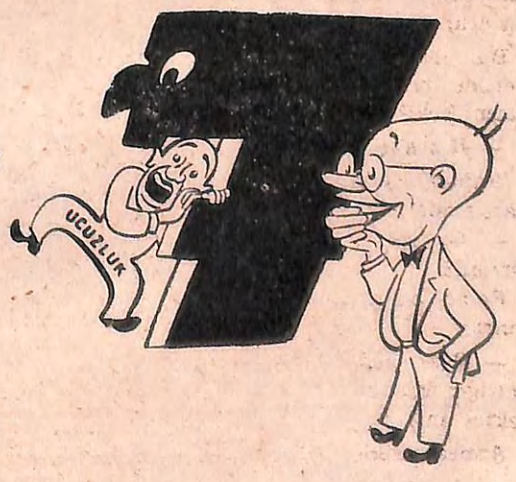

Çömez — Yedi Eylûl diyorlar, ne yedi?

Ucuzluk — Benim başımı!.

Hikâye

Name Yiyen Bir Karar...

Yazan: ÇALÇENE

Rebii, küçük bir memurdu. Liseyi bitirmiş, ondan sonra tahsili terketmiş, memuriyete girmişti. Aldığı maaşla güç belâ geçinebiliyor, buna rağmen haline şükrediyordu. Fakat annesinin büyük bir arzusu vardı: Rebiiyi evlendirmek! Ona, ne zaman bu fikrini açacak olsa, Rebii:

— Hele anneciğim, derdi. Şu harp hayırlısıyle bir sona ersin de. Bir kolayını bulur evleniriz!

Annesi, onun bu mütaleasına iştirak eder:

— Pekâlâ! derdi. İnşallah, bir kaç ay içerisinde şu harp biter de, ben de senin mürüvvetini görürüm!...

Almanların yere serildiği, Japonların pes ettiği gün, dünyadaki insanların en mesudu, Rebiinin annesiydi: Artık oğlunu evlendirebilecekti, zaten, aylardan beri kapı kapı dolaşmış, mahalle mahalle sürtmüş, Rebiiye pek güzel, pek şirin, pek çıtı pıtı bir kızcağız bulmuştu.

Rebii, o akşam eve geldiği zaman, annesinin aşırı derecedeki neşesine dikkat etmiş:

— Hayır ola anneciğim? demişti. Pek neşelisin.

O, gülümsemiş:

— Elbette, demişti. Sevinmek hakkım. Artık seni evlendireceğim!

Rebii, bahsin hiç istemediği taraftan açılmasına biraz canı sıkılmakla beraber hiç sesini çıkarmadı. Annesi ağzındaki baklayı çıkardı:

— Bizim Mürüvvet hanımların bir komşusu var, dedi. Leylâ hanım. Dul, iyi bir kadın. Onun bir kızı var ki, görme Rebii!. Bir içim su. İsmi Nermin. Hakikaten ismi gibi de nermin! Terbiyeli, elinden dikiş, nakış, her şey geliyor. Güzel mi? güzel. Bir de sekiz odalı konak yavruları var. Hani bir görsen şaşarsın. O, ne debdebe, ne dârât. Kızın babası komisyonculuk yaparmış. Her halde iyi para kazanmış ki, onlara böyle bir ev bırakabilmiş. Vallahi, her odasına ayrı bir gelin oturtsan yeri var.

Bu, ballandırıla ballandırıla verilen malûmat Rebiinin alâkasını çekti, sordu:

— Kız kaç yaşında?

Annesi, oğlunun bu alâkası karşısında âdeta sevindi:

— On sekiz, dedi. Terü taze bir kız!

Rebii, bir müddet düşündü, sonra:

— Peki, dedi. Bu kadar methettiğin kızı bakalım bana verecekler mi?

Annesi, güldü:

— Ben, dedi: Tertipli kadınımdır! Her şeyi evvelden düşünürüm. Bizim Mürüvvet hanıma, bir gün senden söz açmasını rica etmiştim. O da, evin duvarına senin resminin asmış. Leylâ hanım, onlara misafir gittiği gün, bu resmi görmüş, merak etmiş, sormuş. Mürüvvet hanım: «Oğlum gibi sevdiğim, bir eski ahbabın çocuğudur, demiş. Geldi, yetişti. Evlendireceğiz ama, biraz inatçılık ediyor, - ben evlenmem - diyor.» Leylâ hanım, resmini süzmüş, senin hakkında oldukça geniş malûmat almış, sonra da: «Allah bağışlasın! demiş. Doğrusu güzel çocuk!» Şimdi istersen Mürüvvet hanımlara gidelim. O da, Leylâ hanımları çağırsın. Eğer birbirinizi beğenirsiniz, Allahın emriyle kızı sana isteyelim!

Yarım saat sonra, ana - oğul, Mürüvvet hanımların evinin yolunu tuttular.

★

Nermin'le Rebii nişanlandılar. Bir an içinde ikisi de birbirlerini beğenmişler, bir kaç gün sonra da birbirlerine delice âşık olmuşlardı. Nermin, ince uzun boylu, dar belli, muntazam bacaklı, yuvarlak kalçalı, dimdik göğüslü fevkalâde bir güzeldi. Lâcivert gözlerini süsleyen ok gibi kirpikleri, küçücük ağzı, daima öpülmek arzusu uyandıran kıpkırmızı dudakları vardı.

— Kızım Berberler Cemiyetinin yedi Eylûlde Maksim salonlarında bir müsabakası varmış. Acaba neden yedi Eylûlde yapıyorlar?

— Meşhur berberler Yedi Eylûlü severler de ondan anne!

Düğün hazırlıklarına başlamışlardı. Rebii, müstakbel karısına bir gelinlik elbise yaptıracak, parmağına şövalye bir yüzük, bileğine elmaslı bir saat takacak, bir de Tokatlıyan salonunda yemekli bir toplantı tertip edecekti. Çarşı, pazar dolaşıldı; Tokatlıyan sahibiyle görüşüldü; hesap kitap yapıldı: Nihayet bu işin sekiz yüz liraya çıkacağı anlaşıldı, Ne Rebiide, ne de annesinde on para yoktu. En sonunda, annesinin küçücük evini ipotek etmeğe karar verdiler. Zaten, düğünden sonra Leylâ hanımların evinde hep beraber oturacaklardı.

Bir hafta içinde ipotek muamelesi bitti. Bankadan bin lira aldıkları gün 7 Eylûl Kararları ilân edildi. O gün, Sirkeciye indiler, bir hafta evvel beğendikleri şövalye yüzüğü almak istediler. Hayretle gördüler ki: Bir hafta evvel etiketi 175 rakamını gösteren yüzük, üç yüz elli lira olmuş, 450 ye bırakılan elmaslı saat tam dokuz yüz lira. Yemekli toplantı fiyatı da 175 den iki yüz elli liraya çıkmış!

Bre aman! Sağa sola başvurdular. Borç para aradılar, nafile. Nihayet Mürüvvet hanım müstakbel kaynanaya gitti, süklüm püklüm bir tavırla: Evvelce beğenilen yüzükle saatin yerine daha ucuz başka bir şey alınmasını, ziyafetten külliyen vazgeçilmesini rica etti.

Leylâ hanım birden sinirlendi, bunu bir istiskal addetti:

— Yedikleri naneye bak! diye bağırdı. Benim güller, misler gibi biricik yavruma o saatle yüzüğü lâyık görmüyorlar ha? Gidi terbiyesiz, utanmazlar.

Evde, Mürüvvet hanımın getireceği müjdeyi dört gözle bekleyen ana - oğul, onu görür görmez üzerine atıldılar:

— Aman! dediler. Hayır, haber inşallah!?.

Mürüvvet hanım, omuzları düşük bir halde sağ elini onlara doğru uzattı ve kapalı avucunu açtı: Ana - oğulun merakla açılan gözleri, bu avucun içerisinde parıl parıl parlayan ve iade edilen nişan yüzünü gördüler!.

FIKRALAR

MİZAH Ciltleri Yapıldı

Titiz bir itina ile hazırlayıp satışa çıkardığımız, ve okuyucular tarafından fevkalâde beğenilen Mizah ciltlerinden pek az kalmıştır.

Elimizde mevcut kolleksiyonumuzdan bir çok sayılar eksik olduğu için ciltlerimizin bir daha yapılmasına imkân olmadığını, ve mizahımızı koleksiyon yapmak istiyen okuyucularımıza, ileride çok kıymetlenecek olan bu ciltleri idarehanemizden süratle almalarını tavsiye ederiz.

Bir cilt 750 kuruş.

Bir kapak 300 kuruştur.

Yakın dost

Genç kız şaşırmıştı:

— Benimle evlenmek istiyorsunuz ha?

— Evet.

— Peki amma, fazla düşünmeden hareket ediyorsunuz gibi geliyor bana. Beni daha topu topu üç gündür tanıyorsunuz...

Delikanlı:

— Merak etmeyin, dedi. Bu işi, oldukça uzun bir zamandanberi düşünüyorum ve sizi kâfi derecede tanıyorum. Bankada, memurum, babanızın hesaplarını yakından bilirim...

Recete

Bir filmci Reşat Nuriye malûmat veriyordu:

— Son bir istatistiğe göre, bütün dünyada bir sene içinde gösterilen filmlerin isminde «Sen» kelimesi 683, «sevmek» kelimesi 649, «kadın» kelimesi 560 defa geçiyormuş...

Reşat Nuri hemen atıldı:

— O halde dedi. Ne duruyorsun? En fazla kazanç temin edecek filmin adını buldun demektir: «Seni seviyorum, kadın!» Durma, film çevir!

O başka!

Ahmet Emin Yalman, çoluklu çocuklu bir ahbaplariyle beraber plâja gitmişler, denize girmişlerdi. Bir aralık küçük kızları, Ahmet Eminle beraber kumlara yan gelmiş annesine sokuldu:

— Ben de sandaldan denize girip açıklarda yüzeceğim, anne! dedi. Olmaz mı?

Kadın hiddetle cevap verdi:

— Hayır! Olmaz! Boğulursun!

Kız ısrar etti:

— Neden anneciğim? Bak babam yüzüyor...

O zaman Ahmet Emin Yalman söze karıştı:

— Baban başka... Onun hayat sigortası var.

Sahibi ve yazı işlerini filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer: PULHAN MATBAASI — İstanbul

SALON

Bu, çiçek demeti kadar renkli ve güzel mecmua her evin, her salonun süsü olacaktır. (SALON) nefis resimler ve güzel yazılarla bir sanat şaheseridir.

Tebdilihava

Meşhur dahiliye mütehassıslarımızdan doktor Ali Mazhar Pamir'e orta yaşlı bir kadın gelmişti. Doktor, kadını muayene ediyordu. Bir aralık:

— Kaç yaşındasınız?

Diye sordu.

Kadın tereddüt ediyordu:

— Yirmi beş civarındayım... dedi.

Doktor, hastasını süzdükten sonra:

— Uzun müddettenberi o civarda oturuyorsunuz galiba, dedi. Biraz da başka taraflara taşınsanız iyi edersiniz. Size tebdilihava lâzım...

Sürat

Âşık olmuş, son çareyi kızın babasına başvurmakta bulmuştu. İçeri girdi, selâm verdi, maksadını anlattı.

Kızın babası:

— Rakı içer misiniz? diye sordu.

Delikanlı:

— Teşekkür ederim, zahmet etmeyin, dedi. Evvelâ şu işi konuşup halledelim de...

Ağır aksak

Delikanlı, arkadaşına, biraz uzakta denize giren bir kadını gösterdi:

— Tanır mısın? diye sordu.

Öteki cevap verdi:

— Tanımaz olur muyum! Küçükken bir mektepte okuduk. O zaman ayni yaştaydık. Şimdi ben otuz beşimdeyim, o yirmi üçünde...

Hesap Tamam

Meşhur saz ve ses sanatkârlarımızdan Ağyazar, Şerif İçli, Necati Tokyay bir konser sonrası bir araya gelmişler, gazinonun güzel bir masasında oturmuşlar, konuşmağa başlamışlardı.

Bir aralık yanlarına karısını bırakmış, genç kızlarla düşüp kalkmağa başlamış, bir başka sanatkâr geldi. Şerif İçli:

— Aşkolsun sana! dedi. Yaptığın şey doğru mu? Bu yaştaki bir insana yakışır mı? Karından ayrılmışsın ha?!

Necati Tokyay da gözlerini açtı:

— Sen kalk, karını bırak, yirmi yaşında bir kızla...

Ağyazar onun sözünü kesti:

— Bir kızla değil, dedi. İki kızla münasebeti var. Hem ikisi de yirmi yaşında. İki kere yirmi, eder kırk. Zaten, karısı da kırk yaşındaydı... Ortada değişmiş bir şey yok ki...

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze — Doğduğum gün için bana buket getirdiğine teşekkür ederim. Amma benim Yedi Eylûlde doğduğumu nereden anladın?
Sıska Dayı — Her gün artmandan karıcığım!

T.T POSTASI

Ankaradan: Özhan Torum.

S — Sayın teyzeciğim, Mizah köşkünün yanına bir de (SALON) inşa edileceğini işittik. Acaba sizi ve kıymetli aile efradınızı bu salonda da görecek miyiz?

C — Ressam Ramiz oğluma sordum, Salon çok ince ve zarif ailelere göre modern bir şekilde yapılıyor dedi. Binaenaleyh bizim sığamıyacağımız anlaşılıyor. Allah kimseyi evinden barkından etmesin; biz de kendi köşemizden bir yere ayrılmak niyetinde değiliz. Sizi daima Mizah köşkünde bekleriz, selâmlar!